

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku H. K. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.
o ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 lipca 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 16 marca 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. Odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. Zasądza od skarżącej na rzecz organu rentowego kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 marca 2016 r., Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...), uwzględniając apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., zmienił wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 1 września 2015 r. i oddalił odwołanie H. K. K. od decyzji z dnia 10 marca 2015 r. w przedmiocie ustalenia niepodlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym - emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 1 listopada 2014 r. U podłoża decyzji stało ustalenie, że wnioskodawczyni - zgłoszona w tym czasie do tych ubezpieczeń - w rzeczywistości

nie wykonywała działalności gospodarczej. Ustalenie to potwierdził Sąd drugiej instancji, wskazując na naruszenie przez Sąd pierwszej instancji art. 233 § 1 k.p.c.

Skarga kasacyjna ubezpieczonej została oparta podstawie naruszenie prawa materialnego - art. 6 ust. 1, pkt 5, art. 12 ust. 1, art. 11 ust. 2, art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych „(Dz.U. z 2013 roku, poz. 1442 ze zm.)” przez przyjęcie, że nie podlega - jako osoba prowadząca działalność gospodarczą – obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym „wbrew spełnieniu koniecznych przesłanek do objęcia obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym i dobrowolnemu chorobowemu co zostało potwierdzone w postępowaniu dowodowym”. Podniosła, że pozostawanie w zaawansowanej ciąży nie stanowiło przeszkody do rozpoczęcia działalności gospodarczej.

Skarżąca wytknęła także naruszenie przepisów postępowania - art. 233 § 1 k.p.c. przez zaniechanie wszechstronnego rozważenia zgromadzonego w sprawie materiału procesowego oraz dokonanie dowolnej a nie swobodnej jego oceny z naruszeniem reguł logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Zarzuciła obrazę oraz art. 328 § 2 k.p.c. przez to, że uzasadnienie wyroku Sądu drugiej instancji nie zawiera podstawowych elementów.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazała na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego właściwego zastosowania przepisów, których naruszenie ujęła w pierwszej podstawie kasacyjnej oraz stwierdziła, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania przemawia – w ocenie skarżącej – przemawia istotne zagadnienie prawne „polegające na tym, że Sąd Apelacyjny w żaden sposób, nie rozstrzygnął w jakich sytuacjach gdy kobieta jest w ciąży może rozpocząć prowadzenie działalności, powodując w ten sposób, że kobieta w ciąży jest inaczej traktowana niż kobieta, która nie jest w ciąży, pozbawiając taką kobietę uzyskiwania środków do życia a w tym możliwości skorzystania z objęcia ubezpieczeniem społecznym”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zagadnienie prawne, którego potrzeba rozstrzygnięcia stanowi przyczynę wniesienia skargi kasacyjnej, powinno być skonkretyzowane jako istotny problem o znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedens dla podobnych spraw, a to wymaga odwołania się w sposób generalny i abstrakcyjny do wątpliwości dotyczących rozumienia określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do analizowanej instytucji prawnej. Jego przedstawienie powinno zatem przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi art. 390 § 1 k.p.c., i nie może sprowadzać się do wątpliwości dotyczących prawidłowości rozstrzygnięcia indywidualnej sprawy ani potrzeby wykładni i stosowania prawa w konkretnym stanie faktycznym (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2016 r., II PK 340/15, niepublikowane, z dnia 15 września 2015 r., III SK 4/15, niepublikowane i z dnia 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, niepublikowane).

Zagadnienie, na którego istnienie w sprawie wskazała skarżąca, jako na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a właściwie pytanie, czy kobieta będąca w ciąży może rozpocząć prowadzenie działalności pozarolniczej, nawiązuje do ustaleń faktycznych, wykraczając jednocześnie poza ustalone w sprawie fakty. Ze względu na obowiązujący w postępowaniu kasacyjnym zakaz konfrontowania oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustalonymi w sprawie faktami (art. 398¹³ § 2 *in fine* k.p.c.) nie jest możliwe udzielenie na nie odpowiedzi, zważywszy również, że skarżąca odwołała się do niedopuszczalnego w postępowaniu kasacyjnym zarzutu dotyczącego ustaleń i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ k.p.c.).

